

[Axel Kristensen.]

være, fordi den tog penge ud af omsætningen; men hvis man tager 400 mill. kr. ind og giver dem ud igen, er det, hvad angår vor valutastilling, ikke afgørende, om pengene går til investering eller til forbrug, og der er ikke af regeringen eller ordførerne for regeringspartierne antydnet noget om, at man vil stramme yderligere; derfor kan jeg ikke se, at disse foranstaltninger vil påvirke vor valutastilling nævneværdigt. Jeg tror, at man kun vil få skadelige virkninger af dem; man vil få forøget arbejdsløshed, formindsket opsparing, formindsket tro på, at det kan nytte at vise initiativ, og formindsket mulighed for at vise initiativ.

Der er rettet en række spørgsmål til os vedrørende de løsninger, vi har angivet af de problemer, landet står over for. Jeg sagde, da jeg sidst talte, at vi ved at indføre en deponeringsordning og liberalisere med hensyn til de varer, der kom ind under deponeringsordningen, opfyldte et løfte til vælgerne om liberalisering, og det gav ministeren lejlighed til at tale meget om denne liberalisering; men vi har ikke et øjeblik tænkt os muligheden af, at denne liberalisering skulle anerkendes som liberalisering over for udlandet. Det er en indenlandsk liberalisering, der er tale om, og at vi dermed opfylder et løfte til vælgerne, kan man ikke afdisputere os. Jeg føler mig sikker på, at GATT-aftalerne ikke vil hindre det, vi foreslår, og jeg føler mig sikker på, at de højtærede ministre, der har haft ordet, ville have sagt det, hvis de kunne sige, at de troede det, men de var meget forsigtige i deres vendinger. Da det ikke er toldbeskyttelse, der er tale om, men en deponeringsordning, som ikke giver nævneværdig beskyttelse, og visse beskyttelsesforanstaltninger samtidig ophæves, vil foranstaltningerne ikke kunne volde os vanskeligheder i forhold til udlandet.

Endvidere er det blevet sagt, at det, vi foreslår, vil medføre en stor fordyrelse — jeg tror; det var finansministeren, der brugte denne vending. Nu har vi endnu ikke angivet, i hvilket omfang vi vil lave en sådan depo-

neringsordning; det kommer jeg til om lidt. Men hvis vi for at få et begreb om, hvordan den vil virke, tænker os en deponeringsordning, der bragte 400 mill. kr. ind i nationalbanken — jeg understreger, at det er et tænkt tal for at demonstrere virkningerne — ville de mennesker, der deponerede disse penge, i nogle tilfælde være nødt til at låne dem, og man må regne med en rente af pengene; hvis man i gennemsnit regner med 10 pct. — det er såmænd mindre væsentligt, om man regner med 10 eller 11 pct. — så betyder 10 pct. af 400 mill. kr. kun en fordyrelse af omsætningen med 40 millioner, og det skulle dog vel ikke kunne afskrække ministeriet og regeringspartierne. Til sammenligning kan jeg anføre, at den nye bilordning alene vil medføre en fordyrelse på 30 millioner og arbejdsgivernes bidrag 15 millioner. Disse to relativt små ting i regeringsforslagene vil således betyde en større fordyrelse end en deponeringsordning af det omfang, jeg her har skitseret. Hertil kommer, at ingen mennesker vil påstå, at de importrestriktioner, vi har, ikke virker fordyrende, således at man må have lov at regne med, at hvis de samtidig blev ophævet, ville vi snarere få en billigørelse end en fordyrelse af omsætningen.

Man har sagt, at kreditstramningen er stærk nok, og at det, vi foreslår, ville medføre en yderligere kreditstramning. Ja, mange af disse udtalelser beror på et skøn. Man må da gøre sig klart, at således som pengeforholdene er herhjemme, er der ingen mulighed for at overflytte den kredit, der står til rådighed for en række virksomheder, til importørerne.

Der er ingen, der skal fortælle mig, at Burmeister & Wain eller Svovlsyrefabrikkerne eller en række andre virksomheder må formindske deres kredit, fordi importørerne får behov for penge. Det vil sige, at de pågældende importører i høj grad vil blive nødt til at skaffe pengene selv. Derfor vil der, som jeg sagde i mit første indlæg, ske kreditindskrænkning helt ned til forbrugerne, og dette vil fremtvinge en opsparing, idet folk